

SEITSEMÄN LEOPARDIN LIITTO

Leopardin metsästys on vaarallista puuhaa, eikä siihen pidä ryhtyä sopimattomilla välineillä. Eräs namibialainen nuorimies joutui kuitenkin ryhtymään siihen seitsemän kertaa, tosin painavista syistä. Tässä hänen tarinansa. TEKSTI JA KUVAT: HENRI VIITANEN

Auringon ahavoittama käsi kuitasi puristuksellaan naurun säestämät tervetuliaisseremoniat. Seitsemänkymppisen herrasmiehen iloinen yleisilme oli koristeltu vuosien saatossa ilmaantuneilla elämän jäljillä. Karl kuuluu niiden harvojen ihmisten joukkoon, joiden olemus ansaitsee kunnioituksen ensinäkemällä. Etukäteen kuullut tarinat miehen retkistä ja metkuista saattoivat antaa oman mausteensa kokonaisuuteen, mutta ensivaikutelma antoi uskoa siihen, että tarinoissa saattoi itää totuuden siemen.

Kuulopuheet kertoivat Karlin taitavaksi leopardin pyytäjäksi. Mies oli saattanut kymmenittäin täpläturkkeja autuaammille antilooppimaille. Syntymästään asti hän on asunut perheensä kanssa Namibiassa, keskellä Erongon vuoristoa, eristyksissä kymme-

nenuutisista ja siwan kassaneideistä. Maalaiselämä villieläinten keskellä oli kasvattanut miehen, jonka oli huolehdittava karjasta ja perheestään. Villieläinten pyytäminen oli ollut Karlin perheessä enemmänkin osa arkea kuin harrastus. Petoeläimet eivät eritelleet karjaa ja kotieläimiä muusta riistasta, ja näin yhteentörmäykset olivat väistämättömiä. Poikasena hän oli tiiviisti seurannut isänsä toimia, ja oppinut tavat joilla kissapedot saivat satimeen.

Ajomatkan Windhoekin lentokentältä leiriin matkustin nuoremman isännän, Karlin pojan autossa pelkkään paikalla. Kilometrit vierivät nopeasti kuulumisia vaihdella. Siinä sivussa kysäisin perässämme ajavan harmaapäisen herran leopardijahdeista. Ne olivat kuulemma niin tiiviissä suhteessa heidän perhe-elämäänsä että nuoremman

isännän syntymäkin oli ollut pitkälti kissojen varassa. Vastaus kuullosti vähän hämärältä, ja selvittämisen arvoiselta. Peter kertoi lyhyesti että hänen isoisänsä (Karlin edesmennyt appiukko) oli laittanut hormonien valtaaman nuoren miehen puun ja kuoren väliin. 16-vuotias Karl oli pyytänyt lupaa tavata tuleva vaimonsa Helga. Helgan isä oli asettanut puoli leikillään ehdoksi, että pojan pitäisi kaataa seitsemän leopardia ja tuoda nahkat hänen vaimonsa turkkia varten. Tämän jälkeen hän voisi harkita tyttärensä luovuttamista nuoren miehen seuraan, hetkeksi. Ehdot oli esitetty ja aikuisväestö jatkoi elämänsä onnellisen tietämättöminä siitä, mihin kaikkeen tuo miehen ja pojan tapaaminen johtaisi. Muutaman päivän kuluttua oli nuorimies jo leopardin jäljillä pienoiskivääri aseenaan. Jokainen lukija varmaan ymmärtää

että leopardi ja pienoiskivääri sopivat yhtä huonosti yhteen kuin suolahappo ja saunanlauteet. Jollain ihmeen kaupalla mies oli pitänyt henkikultansa ja leopardit luopuneet omistaan. Tarina kuulosti siltä, että vanhan miehen olisi syytä varata tuleville päiville muutama tunti pientä haastattelutuokiota varten. Saavuttuamme leiriin menin Karlin juttusille ja kerroin mitä pikkulinnut olivat laulaneet. Vanhaa miestä hymyilytti innokkuuteni asian suhteen, ja lupasi sopivan hetken tullen kertoa retkistään.

Muutama päivä myöhemmin suuntasimme kudujen perään ja Karl oli oppaanamme. Hän ohjasi meidät kallonkielekkeelle josta oli hyvät näkymät alhaalla mutkittelevan joen varrelle. Kudut kävivät juomassa joella ja hyvällä tuurilla saisimme bongattua suuren uroksen ja voisimme tehdä sotasuunnitelman sen kaatamiseksi. Valitsimme tasiset kivenlohkareet istuimiksi ja aloimme haravoida maastoa kiikareillamme. Paikka oli satumaisen kaunis. Hetken kuluttua silmiimme oli osunut jo seeproja, kuduja ja keihäsantilooppeja, lukemattomia eri yksilöitä ja laumojia. Bongamamme kudut eivät

olleet Karlin mielestä tarpeeksi suuria kaadettaviksi ja päätimme vielä odottaa. Hetki tuntui sopivalta juttutuokiota varten. Kasasin luuni vanhan herran vierelle ja vihjasin aiheesta josta vosimme turista. Karl aloitti tarinan pienellä historiikilla. Hänen isänsä ja äitinsä olivat ostaneet farmin laaksosta, vuorien keskeltä. Farmi oli ollut myynnissä jo kauan, ja sijaintinsa vuoksi sitä ei kukaan halunnut. Ostajakandidaatit vieroksuivat syrjäistä sijaintia ja vuoristoista ympäristöä. Kellään ei ollut tietoa miten karja alueelle sopeutuisi ja mitä vuoriston keskeltä löytyisi. Perille ei ollut edes tietä. Karlin isä oli Itävallan vuoristoseuduilla syntynyt ja oli sinut sijainnin kanssa. Kaupat tehtiin ja neljän viikon matka härkävankkureilla johti viimein perille. Rakennuksia ei ollut lainkaan ja nuori pariskunta rakensi ensimmäiset väliaikaisasumukset risuista, heinistä ja savesta. Esikoisensa he ottivat vastaan puunjuurella kirkkaan tähtitaivaan toimiessa kättilönä. Laakso osoittautui todelliseksi riista-aitaksi ja veden perässä alueelle saapuneita villieläimiä oli kiusaksi asti. Antilooppeja seurasivat myös pedot. Yöllä oli poltettava nuotioita ja

kivääri kasvoi jo melkein käden jatkeeksi. Perinnöksi saadun kiväärin tukkia koristikin nuotion polttamat jäljet. Liekö kipinämikko aikoinaan nukahtanut vai oliko kivääri epähuomiossa unohtunut liian lähelle nuotioita? Sitä tarina ei kertonut. Karl syntyi pesueen kuopukseksi muutamia vuosia myöhemmin. Silloin farmin pysyvät rakennukset olivat jo valmiina.

Farmi oli kaukana kaikesta ja ulkopuolisia ihmisiä ei liian usein tavattu. Tutut koostuivat perheenjäsenistä, sukulaisista ja työteki- jöistä. Kun nuoren pojan ääni alkoi madaltua ja hormonit ottivat poloisen valtaansa, oli murrosikäisellä pojalla ihmettelemistä. Vaihtoehtoja ei ollut tyrkyllä liikaa. Kävi kuitenkin onni onnettomuudessa ja kylän harvoista ikätovereista löytyi sievä tyttö, joihin nuorukainen naulitsi katseensa, pysyvästi. Edellä mainittu keskustelu tytön isän kanssa käytiin. Karl kertoi olleensa todella innoissaan asiasta. Häntä ei ollut tyrmätty, valo loisti tunnelin päästä ja onnistuminen oli hänestä itsestään kiinni. Kotoa löytyisi jalkarautoja ja pienoiskivääri, joten kaikki tarvittava olisi käsien ulottuvilla. Ihastumisen sokaisema

pojankloppi ei edes ehtinyt ajatella mitä epäonnistuminen saattaisi aiheuttaa, ja itsetuntonkin tuntui olleen kohdallaan. Ei siis muuta kun tuumasta toimeen. Villipetoja oli runsaasti ja eikä jälkiä ollut vaikea löytää. Onnettomat pyyntivälineet kuitenkin asettivat omat rajoituksensa, ja eläin piti saada ensiksi rautoihin, jotta tilanne vähän tasoittuisi. Aika oli pojan puolella ja tuoreen leopardin haaskan löytäminen oli vain päivien päässä. Kotiväki ei suuremmin kiinnittänyt huomiota pojan retkiin, eivätkä aavistaneet mitä oli tekeillä. Vanhemmilleen poika ei antanut pienintäkään vinkkiä tekemisistään, saati kertonut motiivistaan. Kun kudun vasan raato viimein löytyi, alkoi tapahtua. Ympäriällä olevista jäljistä ei voinut erehtyä. Se oli leo-

pardi ja iso sellainen. Tulevan anopin turkkiin tulisi leveä selkäpala kerta linttuulla.

JAHTI ALKAA

Karl ryntäsi tuulispäänä kätkölleen ja napasi valmiiksi jemmatut raudat kainaloonsa. Sitten vain takaisin pelipaikalle ja hommiin. Kudun vasa oli vedetty puskan juurelle piiloon ja peitelty lehdillä ja heinillä. Karl pyrki pitämään kaiken mahdollisimman luonnollisen näköisenä, mutta raatoa oli pakko kuitenkin siirtää. Pienen pyöräytyksen jälkeen asetelma oli valmis jalostettavaksi. Haaskan ympärille oli laitettava risuja ristiin rastiin siten, että kissa pystyisi lähestymään sitä vain yhtä kulkureittiä käyttäen. Karl kantoi ison kasan oksia ja rakensi kehän haaskan ympär-

rille. Hän yritti pysyä isänsä kengän jäljissä parhaansa mukaan ja modifioi teostaan niiltä osin, kun ei tarkasti isän tekniikoita muistanut. Kun kehä oli tarpeeksi tiivis ja kulkuaukko muotoiltu luonnollisen näköiseksi, oli aika valita paikka rautoille. Karl kaivoi kulkuaukon kohdalle rautojen tarvitseman montun. Sen jälkeen hän pätki noin 15 cm pituisia tikkuja ja paineli ne maahan pystyyn kahteen riviin, rautojen ja kulkuaukon linjaan. Tikkurivit olivat noin 40 cm päässä toisistaan ja niiden päälle aseteltiin kepit poikittain. Rakennelma muodosti ikään kuin puolapuut joiden väliin kissan olisi jalkansa aseteltava. Näin raudat laukeaisivat jompaan kumpaan etutassuun. Kun asetelma oli valmis, hän laski viritetyt raudat kuopan pohjalle ja asetteli rautoihin kiinnitetyn ketjun näitisti niiden vierelle. Ketju tehtävänä oli jättää selkeä jälki maastoon, kissan kipittäessä horisonttiin raudat mukanaan. Ketju toisi myös lisää painoa ja hidastaisi leopardin matkantekoa, ja myös hyökkäystä. Viritettyjen rautojen päälle hän asetti muutaman sanomalehden sivun ja ripotteli varovasti hiekkakerroksen paperin päälle. Paperilla oli kaksi tarkoitusta. Se teki hiekan käytön mahdolliseksi naamioinnissa, ja raudat repivät ja lennättivät lauetessaan paperia lähiympäristöön. Näin tilanne olisi helppo lukea jo kauempaa ja metsästäjä osaisi olla varuillaan. Huolellinen viimeistely ja miehenalku sai olla tyytyväinen lopputulokseen. Reippaana nuori mies suuntasi kohti kotia, eikä vielä tiennyt että hänen ja leopardin kohtaamisen välissä olisi enää yksi uneton yö...

Ilta meni pympyrää kävellessä ja miettiessä oliko kaikki kohdallaan. Kudun vasa oli syöty vasta vähän, ja raato oli tuore. Siitä ei ollut siis epäselvyyttä palaisiko kissa kätkölleen. Poikaa huolestutti ainoastaan se, että hän oli koskenut haaskaan ja siirtänyt sitä. Turha oli enää murehtia, mutta vaikea sitä oli unohtakaan. Pelissä oli kylän kaunein tyttö ja oma miehisuus. Sinä yönä oli tyyny huonosti, unet jäivät vähiin.

Aamulla isä lähti jatkamaan töitään ja häipyi näköpiiristä. Se sopi pojan suunnitelmiin paremmin kuin hyvin. Perhosia oli vatsassa kokonainen parvi ja pieni epäily kalvoi mieltä. Karl päätti ottaa isänsä pienen terrierin kaveriksi. Koira oli pieni mutta toi henkisesti suuren tuen. Sitten ei muuta kuin pitkin askelin kohti rautoja. Kävellessään hän avasi pienoiskiväärin lukon ja tarkasti että patruuna oli paikoillaan. Pieni mesinkihylsy katosi näkymättömiin kun lukko painui kiinni. Varapatruunat olivat rintatas-

kussa, ”nopeasti” saatavilla. Kun haaskapaikka alkoi pilkistää pensaitten takaa, oli tilanne selvä. Kudun vasa lepäsi piilossa mutta raudat eivät. Paperia oli sinkoutunut ympäriinsä ja tuulenvire heilutteli niitä rauhallisesti. Rauhallisuus jäikin sitten siihen. Karlin sydän hakkasi kuin lampaan saparo ja etukäteen tehdyt suunnitelmat vaihtuivat epävarmuudeksi. Perheen terrieri otti jäljen ja painui päätä pahkaan pusikkoon. Karl seurasi perässä. Hetken kuluttua etumaastossa alkoi raivokas haukku jota säesti leopardin sielua repivä karjunta. Se oli vielä vaikeaa mutta mitenkään ei jäänyt epäselväksi, oliko koira löytänyt leopardin. Karl yritti väistellä juostessaan pensaiden piikkisiä oksia. Poika pelkäsi koiransa puolesta ja oli varma omastakin kohtalostaan jos isälle selviäisi että perheen puudeli on menehtynyt jahdin tiimellyksessä. Haukun vaikea ääni selvisi kun Karl näki pensaikun kupeeseen muodostuneen putkimaisen onkalon, jonka kasaan pakkautuneet heinät muodostivat. Siellä ne olivat molemmat, leopardi ja Tessu! Terrierin valkoiset reidet vilahtelivat tunnelin päässä kun Karl kurkisti sisään suuaukosta. Panniikin rajamailla taiteillut poika ei keksinyt muuta kun ryömi perässä tunnelliin. Rystyset valkoisina hän repi pienoiskivääriä allansa eteenpäin. Hän tarttui koira takajaloista ja

kiskaisi sen syrjään. Sillä sekunnilla hän tajusi tuijottavansa kuolemaa silmiin. Leopardin vihreät silmät kiiluivat vain puolentoista metrin päässä pojasta. Pienoiskivääri löysi tiensä mahan alta ja piippua pitkin tähdätty laukaus lähti välittömästi. Kissa vajosi niille sijoilleen ja silmien välistä valuva veri vahvist, että pieni lyijyruuti oli ollut riittävän tehokas varmistamaan pojan ja terrierin turvallisen kotiin paluun. Vapiseva nuori mies haukkoi henkeään ja tuijotti saalistaan. Siinä se makasi kuolleena kuin kivi. Suuri uros-leopardi varmisti sen, että tyttö oli saapunut askelta lähemmäksi alttaria. Nyt sulhasta ei enää pysäyttäisi mikään. Karl nosti kissan hartioille ja aloitti rinta rottingilla kotimat-kansa.

Kun Karl saapui kotipihaan, oli isäukko verannalla vastassa. Mies oli vihellellyt koiransa perässä pitkin pihaa piiriä ja tuvan nurkia. Näkökenttään ilmestynyt teinipoika täysikasvuinen leopardi harteillaan, ja vierellään innosta ilmaan hyppivä terrieri saivat isäukon raivon valtaan. Karl sai kuulla kunniansa pyyntireissustaan. Isä ei säästellyt sanoja kertoessaan miten idioottimaista oli lähteä leopardin perään noilla vehkeillä ja houkutelua mukaan hänen koiransakin. Loppu huipennukseksi isä läimäytti avokkaalla kirpaisevan litsarin poskelle ja kääntyi ympäri. Karl näki

pienen hymyn ilmestyvän isänsä naamalle, hän tulkitsi se luvaksi lähteä seuraavan kisan perään.

Tarinatuokiomme kalliolla päättyi. Tarpeeksi suuria kuduja ei ilmestynyt ja Karl johdatti retkikuntamme takaisin autolle. Seurasin harmaahapsista isäntäämme ja mietin kuinka paljon hän oli juttuaan väritellyt. Pohdiskelin myös miksi leopardi ei silponut häntä heti tilaisuuden tullen. Ilmeisesti ketju tai raudat olivat sotkeutuneet johonkin terrieri-episodin aikana. Mene ja tiedä..

LEOPARDIT 2 JA 3

Odotin innolla selvitystä kissasta numero 2. Auton moottori pyörähti käyntiin ja juttu jatkui. Toisen kissan tarina oli lyhyempi. Rautojen lauettua isänkin mielenkiinto oli herännyt hetkeksi, ja kissa haettiin kahden sukupolven voimin. Isä oli viimeistellyt kohti kääntyneen leopardin haulikollaan. Tällä kertaa pienoiskiväärin luoti ei ollut aiheuttanut toivottua lopputulosta. Kissa numero 3. oli myös tiimityötä. Kaverina oli metsästäjän sijasta Omarurun pitäjässä majaileva valokuvaaja, joka oli kuullut Karlin leopardiretkistä. Hän halusi mukaan ikuistamaan tilanteet. Leopardi oli tappanut lehmän vasikan, ja rautapyynnin ammattikuntaan liittynyt Karl pyydettiin paikalle. Karl väsäsi paikan kun-

toon nopeasti ja asetti raudat kuin vanha tekijä. Seuraavan päivän epistolana oli mennä päästämään katti pois päiviltä. Tuttu paperisilppu lojui haaskan vierellä ja metrin mittainen ketjunpätkä oli jättänyt rautojen kanssa maahan helposti seurattavat merkit. Parivaljakko eteni verkkaisesti jälkeä pitkin. Karl epäili että kissa ei olisi jäänyt kunnolla kiinni rautoihin ja halusi kontaktin leopardiin mahdollisimman pian. Kuivan joenuoman jälkeen jälki jatkui suoraviivaisesti tasaiselle pensassavannille. Kissa kulki epätavallisessa maastossa. Oli todennäköistä että he olivat ajaneet leopardin jo liikkeelle heidän edestään. Tilanne oli muuttumassa ahdistavaksi. Leopardi hyökkää ahdistettuna ja haavoitettuna helposti, ja tekee vastustajastaan selvän hetkessä. Nyt tuo hetki alkoi olla lähellä. Muutamaa askelta myöhemmin leopardi nosti päänsä puunjuurakon takaa ja Karl kohotti kiväärinsä. Juuri kun sormi puristui liipaisimella, valokuvaaja työnsi Karlin kiväärin syrjään. Intoa tihkuen hän räpläsi kameraansa ja yritti etsiä leopardia tähtäimeensä. Mies ei ymmärtänyt tuon taivaallista mitä oli tapahtumassa. Kissa oli painunut takaisin juurakon taakse ja valmistautui hyökkäämään. Juurakon oikealta puolelta näkyi häntä, jonka pää liikehti levottomasti puolelta toiselle. Karl ärähti kuvaajalle sen verran että nokkimisjärjestys tuli selväksi, ja valmistautui ampumaan kohti syöksyvää kissaa pienoiskiväärillään. Ilmeisesti kissa epäroi kohteensa sijaintia ja nosti päänsä juurakon takaa. .22 LR sylkäisi vaatimattoman lyijylastinsa matkaan ja otsaan osunut luoti päästi kissan kärsimyksistään. Valokuvaaja ei saanut maailmaa mullistavia otoksia vangittua filmilleen, mutta kaksi leopardijahtia hän onnistui tekemään Karlin seurassa yhdellä kertaa - ensimmäisen ja viimeisen.

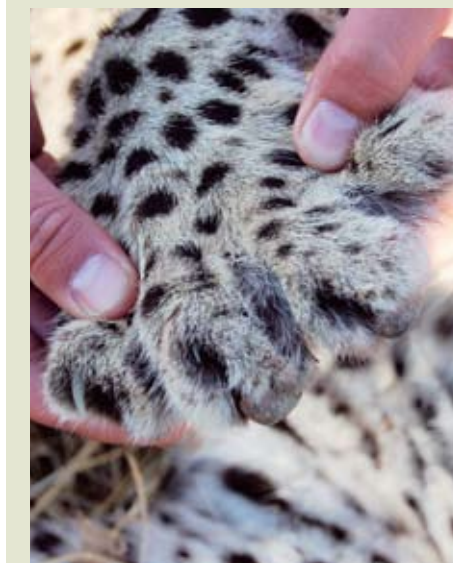
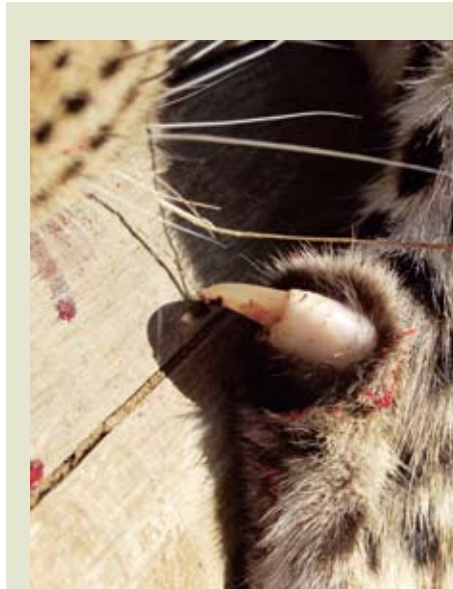

PYÖRTYNYT LEOPARDI

Tarina kolmannesta kissasta päättyi samalla kun auto lipui Karlin kotitalon pihaan. Pihalle tuli iäkäs pieni nainen. Tuo pieni nainen esitteli silmät säihkyen itsensä Helgaksi. Edessäni seisoi siis laakson Kuningatar! Iästään huolimatta emäntä oli pirteä kuin peipponen, ja kattoi hetkessä kahvit kuistin pöydälle. Iloinen emäntä esitteli taloaan ja kertoi elämästään. Oli hyvä hetki varmistaa oliko isäntä vienyt kuulijaansa 6-0, vai pitivätkö tarinat paikkaansa. Päätään nyökytellen nainen vahvisti seurusteluaikeiden ensivaiheet, ja lupasi näyttää jotain. Nainen palasi valokuvakansio ja vanha kankainen pukupussi kainalossaan.

Valokuvia selatessa keskustelu siirtyi luontevasti neljanteen leopardiin. Kyseessä oli nuori naaras ja karjantappaja. Kissa oli mennyt rautoihin käsikirjoituksen mukaan, ja kulkenut lähellä siintäviä vuoria kohti. Karl oli pyytänyt mukaansa farmin ilkkurisen työntekijän. Musta mies puuhasteli kuulemalla ahkerasti mielitoitansa, mutta motivaatio moneen hommaan oli hukassa. Leopardijahti toimi rangaistuksena lörvimisestä, sillä mies pelkäsi leopardeja kuin ruttoa. Parivaljakon marssiessa rautoille homma oli selvä. Isot raudat ja pitkä ketjunpätkä kilisivät kivikossa, ja kiukkuinen kissa karjui vahvistan sijaintinsa. Varovainen lähestyminen oli

nopeasti ohi. Leopardi löytyi vuorenrinteeltä hieman metsästäjiä alemmalla. Matkaa oli 30 - 40 metriä ja Karl asetteli pienoiskiväärin kiven päälle varmistaakseen tarkan osuman. Avotähtäimet nauilintuivat ampujaa tuijottavan kissan silmien väliin. Ase laukesi ja kissa pyörähti velttona kyljelleen. Karl komensi työläisensä hommiin ja käski kantaa leopardin autolle. Pelosta kangistunut mies tarttui kissaan vasta pitkän puhinan ja uhoamisen jälkeen. Karlia huvitti. Sata metriä kuljettuaan mies pudotti kissan ja väitti sen murisevan. Karl tarkisti osumakohdan ja tökki leopardia jalallaan. Katti keinui velttona ja reikä koristi otsalohkoa. Mies alkoi ko-

etella Karlin kärsivällisyyttä. Karl muistutti miestä nahkan tarpeellisuudesta ja uhkasi antaa selkäsaunan jos tämä pelleilyllään tärvelisi turkin. Muutamaa tovia myöhemmin katti rojahti jälleen tantereeseen ja musta mies loikkasi kuin liito-orava kymmenen metriä kauemmaksi. Käytiin henkien taistelu ja äänekäs sodankäynti elämän tosiasioista, mutta kaksintaistelulta vältyttiin. Auto oli jo niin lähellä että Karl päätti kantaa itse kissan perille. Karl laski leopardin lavalle ja harppoi kohti kuljettajan ovea. Kuuliko hän oikein? pojan oli pakko kääntyä kannoillaan ja palata autonlavalle. Kissa makasi liikukumattomana. Muutaman sekunnin päästä ääni toistui ja kissan silmä liikahti. Karl kiskaisi katin hännästä maahan ja tuikkasi nopeasti .22 kuulun korvan kautta aivoihin. Tilanteesta hämmennyneet miehet aloittivat hiljaisen kotimatkan. Leopardia nyljettäessä asia selvisi. Viistosti ammuttu luoti ei ollut läpäissyt kalloa ja tappanut eläintä. Taisteleva parivaljakko oli siis raahannut pyörtynyttä leopardia harteillaan.

NUMERO 5 - TAAS HENKI HÖLLÄSSÄ

Viides leopardi oli kulkenut rautoineen laaksoon. Kivisessä maastossa kilkattavaa ketjun ääntä oli ollut jälleen helppo seurata. Ääni oli lopulta lakannut ja peli muuttunut ahdistavammaksi. Karl oli etsinyt leopardia ympyrää kiertäen ja tehden lenkkiä kierros kierrokselta pienemmäksi. Leopardi oli kadonnut lähes taivaan tuuliin, sillä jäljet päättyivät suuren

puun juurelle. Ylös vilkaistessaan Karl näki oksalle kyyristyneen kissan, joka valmistautui ponkaisemaan kohti teinipoikaa. Luoti lävisti kaulanahan ja iskeytyi kaularankaan pudottaen leopardin ampujan jalkojen juureen. Tämä kissa toimi rajapyykkinä kahdella tavalla. Kissa oli viimeinen pienoiskiväärillä kaadetuista, ja viidennen turkin saatuaan tuleva appiukko heltyi ja antoi luvan tavata tyttärensä.

Kahvittelutuokiomme alkoi olla loppusuoralla. Kahvia oli kulunut jo pannullinen ja valokuvakansio esitteli viimeiset muistot menneisyydestä. Oli aika avata vuosien patinoima pukupussi. Pussin sisältä ilmestyi leoparditurkki jonka kaulus oli koristeltu minkillä. Turkki oli lumoavan kaunis. Olihan siihen kätkeyty nuoren miehen päättäväisyys ja seitsemän leopardin nahkat. Kaksi viimeistä kissaa Karl oli kaatanut hankkimallaan 8x57-kiväärillä. Kun tarvittava määrä oli kasassa, nahat lähetettiin vaaturille. Anoppi sai mittatilaustyönä tehdyn turkkinsa ja luopui samalla tyttärestään. Nuori pari oli tuolla välin jo ehtinyt kiintyä niin toisiinsa, ettei heitä olisi saanut erilleen sorkkaraudallakaan. Ensitapaaminen oli myös mainitsemisen arvoinen. Nuorelle parille katettiin pöytä olohuoneeseen, vanhempien valvovien silmien alle. Appiukko toi pöydälle parin tuuman mittaisen kynttilän pätjän. Kun kynttilä paloi loppuun, oli Romeon aika poistua Julian sa luota. Tarina jatkuu edelleen, ja Namibian Omarurussa kukoistaa onnellinen seitsemän leopardin liitto. □